

NEVER NEVER

ECHT NOOIT Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEURS

TARRYN FISHER

Colleen Hoover
en Tarryn Fisher

Never never

Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Deel 1

1

Charlie

Een knal. Boeken die op de gespikkelde linoleum vloer vallen. Ze schuiven een paar tientallen centimeters, draaien rond in cirkels en stoppen naast voeten. Míjn voeten. Ik herken de zwarte sandalen niet, noch de rode teennagels, maar ze bewegen als ik ze daar opdracht toe geef, dus ze zullen wel van mij zijn. Toch?

Er gaat een bel. Schel.

Ik veer op, mijn hart gaat wild tekeer. Mijn ogen gaan van links naar rechts terwijl ik mijn omgeving in me opneem en probeer mezelf niet te verraden.

Wat voor bel was dat? Waar ben ik?

Kinderen met rugzakken lopen rap de ruimte in, pratend en lachend. *Een schoolbel.* Ze nemen plaats aan de tafels en hun stemmen wedijveren om de luidste te zijn. Bij mijn voeten zie ik beweging en verrast trek ik ze weg. Iemand is gebukt, pakt de boeken van de vloer; een meisje met een rood gezicht en een bril. Voordat ze opstaat, kijkt ze naar me met iets wat lijkt op angst. Dan gaat ze ervandoor. Mensen lachen. Als ik om me heen kijk, denk ik dat ze om mij lachen, maar ze kijken allemaal naar het meisje met de bril.

‘Charlie!’ roept iemand. ‘Zag je dat niet?’ En dan: ‘Charlie... Wat is je probleem? Hallooo?’

Waar is dit? Waarom kan ik het me niet herinneren?

‘Charlie!’ zegt iemand sissend. Ik kijk om me heen. *Wie is Charlie? Welke van deze kinderen is Charlie?*

Er zijn er zoveel. Met blond haar, bruin haar, krullend, steil, met bril, zonder bril...

Een man met een koffertje in zijn hand komt de ruimte binnen. Hij legt het op het bureau vooraan.

De docent. Ik ben in een klaslokaal en dat is de docent. De middelbare school of de hogeschool? Ik vraag het me af.

Plots sta ik op. Ik ben niet op de juiste plek. Iedereen zit, maar ik sta, en loop.

‘Waar ga je naartoe, juffrouw Wynwood?’ De docent kijkt me aan over de rand van zijn bril terwijl hij door een stapel papieren bladert. Hij legt ze hard neer op het bureau en ik maak bijna een sprongetje. Ik zal juffrouw Wynwood wel zijn.

‘Ze heeft buikkramp!’ roept iemand. Mensen gniffelen. Ik voel een rilling door mijn rug trekken en zich verspreiden naar de bovenkant van mijn armen. Ze lachen me uit, maar ik weet niet wie deze mensen zijn.

Dan hoor ik de stem van een meisje zeggen: ‘Hou je mond, Michael.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik, mijn stem voor de eerste keer horend. Hij is te hoog. Ik schraap mijn keel en probeer het nogmaals. ‘Ik weet het niet. Ik hoor hier niet te zijn.’

Er wordt nog meer gelachen. Ik kijk om me heen naar de muren, de gezichten van presidenten met data eronder. *Het geschiedenislokaal? De middelbare school dus.*

De man – de docent – kantelt zijn hoofd opzij alsof niemand ooit zoiets doms heeft gezegd. ‘En waar zou je dan moeten zijn op de dag van de toets?’

‘Ik... Ik weet het niet.’

‘Ga zitten,’ zegt hij.

Ik weet niet waar ik naartoe zou gaan als ik het lokaal zou verlaten. Ik draai me om en keer terug. Het meisje met de bril kijkt naar me als ik haar voorbijloop. Net zo snel kijkt ze weer weg.

Zodra ik zit, begint de docent de papieren uit te delen. Hij loopt heen en weer tussen de tafels, en zijn stem is een vlakke toon als hij ons vertelt hoe zwaar deze toets meeweegt voor ons eindcijfer. Als hij mijn tafel bereikt, staat hij even stil, en tussen zijn wenkbrauwen zit een diepe vouw.

‘Ik weet niet wat je probeert uit te vreten.’ Hij drukt met het topje van zijn dikke wijsvinger op mijn bureau. ‘Maar wat het ook is, ik ben het spuugzat. Nog één zo’n streek en ik stuur je naar het schoolhoofd.’ Hij slaat de toets voor me op de tafel en zet zijn reis langs de tafels voort.

Ik knik niet. Ik doe niets. Ik probeer te beslissen wat ik moet doen. Tegen de hele klas zeggen dat ik geen idee heb waar ik ben... of hem apart nemen en het stilletjes bekennen. Hij zei dat ik geen streken meer mocht uithalen. Mijn ogen dwalen af naar het papier dat voor me ligt. Mensen buigen zich al over hun toets, potloden krassen.

Geschiedenis

Meneer Dulcott

Er is een lege plek om een naam in te vullen. Waarschijnlijk moet ik mijn naam daar opschrijven, maar ik weet niet wat mijn naam is. ‘Juf-frouw Wynwood’ noemde hij me.

Waarom herken ik mijn eigen naam niet? Of weet ik niet waar ik ben? Of wát ik ben?

Ieder hoofd is over het papier gebogen behalve het mijne. Dus zit ik daar maar, recht voor me uit te staren. Meneer Dulcott kijkt naar me van achter zijn bureau. Hoe langer ik daar zit, hoe roder zijn gezicht wordt.

Tijd verstrijkt, en toch is mijn wereld tot stilstand gekomen. Uitein-

delijk staat meneer Dulcott op en hij opent zijn mond om iets tegen me te zeggen, maar op dat moment gaat de bel.

‘Leg de toetsen op mijn bureau op weg naar buiten,’ zegt hij, zijn blik nog steeds gericht op mijn gezicht.

Iedereen begint de deur uit te gaan. Ik sta op om ze te volgen, want ik weet niet wat ik anders zou moeten doen. Ik blijf naar de vloer kijken, maar ik kan zijn woede voelen. Ik begrijp niet waarom hij zo boos op me is.

Nu ben ik in een gang, met aan beide zijden blauwe kluisjes.

‘Charlie!’ roept iemand. ‘Charlie, wacht op mij!’ Een seconde later wordt er een arm om de mijne gehaakt. Ik verwacht dat het dat meisje met de bril is; ik weet niet waarom. Maar zij is het niet.

Maar nu weet ik wel dat ik Charlie ben. *Charlie Wynwood*.

‘Je was je tas vergeten,’ zegt ze, en ze overhandigt me een witte rugzak. Ik neem hem van haar aan en vraag me af of er een portemonnee met een ID-kaart in zit.

Ze houdt mijn arm vast terwijl we lopen. Ze is wat korter dan ik, met lang, donker haar en glanzende, bruine ogen die de helft van haar gezicht in beslag lijken te nemen. Ze is verbluffend en mooi.

‘Waarom deed je zo raar daarbinnen?’ vraagt ze. ‘Je gooide de boeken van het garnaaltje op de vloer en leek toen helemaal van de wereld.’

Ik kan haar parfum ruiken; het is vertrouwd en te zoet, alsof een miljoen bloemen met elkaar wedijveren voor de aandacht. Ik denk aan het meisje met de bril, de blik op haar gezicht toen ze de boeken oppakte. Als ik dat heb gedaan, waarom herinner ik het me dan niet?

‘Ik...’

‘Het is lunchpauze, waarom ga je die kant op?’ Ze trekt me een andere gang in, langs nog meer scholieren. Ze kijken naar me met korte blikken. Ik vraag me af of ze me kennen, en waarom ik mezelf niet ken. Ik weet niet waarom ik het haar niet vertel, of meneer Dulcott, of

waarom ik niet een willekeurig iemand vastgrijp om diegene te vertellen dat ik niet weet wie of waar ik ben. Tegen de tijd dat ik dat idee serieus overweeg, zijn we door een stel dubbele klapdeuren gelopen en staan we in de kantine. Herrie en kleur. Lichamen die allemaal een eigen geur hebben, felle fluorescerende lampen die alles er lelijk uit doen zien. *O, god...* Ik grijp mijn shirt vast.

Het meisje aan mijn arm kletst erop los. Andrew dit, Marcy dat. Ze vindt Andrew leuk en heeft een hekel aan Marcy. Ik weet niet wie dat zijn. Ze leidt me mee naar de rij voor het eten. We halen een salade en blikjes cola light. Daarna schuiven we onze dienbladen op een tafel. Er zitten al mensen aan; vier jongens en twee meisjes. Ik besef dat wij de groep afmaken met een even aantal. Alle meiden lijken te passen bij een jongen. Iedereen kijkt me verwachtingsvol aan, alsof ik iets zou moeten zeggen, of doen. De enige plek waar ik nog kan zitten is naast een jongen met donkerkleurig haar. Ik neem langzaam plaats en leg beide handen plat op de tafel. Zijn ogen vinden de mijne even en dan buigt hij zich over zijn dienblad met eten. Ik zie heel dunne zweetpareltjes op zijn voorhoofd zitten, net onder zijn haargrens.

‘Jullie twee zijn soms zo ongemakkelijk,’ zegt een nieuw meisje, een blondine. Ze zit tegenover me en kijkt van mij naar de jongen die naast me zit.

Hij kijkt op van zijn macaroni en ik besef dat hij gewoon wat dingen heen en weer aan het schuiven was op zijn bord. Hij heeft nog geen hap genomen, ongeacht hoe druk hij eruitziet. Hij kijkt me aan en ik kijk hem aan, dan kijken we allebei naar het blonde meisje.

‘Is er iets gebeurd wat wij moeten weten?’ vraagt ze.

‘Nee,’ zeggen we allebei tegelijk.

Hij is mijn vriendje. Dat weet ik door de manier waarop ze ons behandelen. Opeens glimlacht hij naar me, met zijn witte tanden, en hij reikt opzij om een arm om mijn schouders te leggen.

‘Alles is helemaal in orde,’ zegt hij, en hij knijpt kort in mijn arm.

Instinctief verstijf ik, maar als ik de zes paar ogen mijn kant op zie kijken, leun ik opzij en speel ik mee. Het is eng om niet te weten wie je bent – en nog enger om te denken dat je het misschien mis hebt. Ik ben nu bang. Echt bang. Dit gaat al te lang zo. Als ik nu iets zeg, lijk ik... gek.

Zijn genegenheid lijkt iedereen te laten ontspannen. Iedereen, behalve... hemzelf. Ze beginnen weer te praten, maar alle woorden lopen in elkaar over. Rugby, een feestje, meer rugby. De jongen naast me lacht en mengt zich in het gesprek, zijn arm verlaat mijn schouders niet. Ze noemen hem Silas. Ze noemen mij Charlie. Het donkerharige meisje met de grote ogen is Annika. De namen van de anderen vergeet ik, door alle ruis.

Eindelijk zit de lunchpauze erop en we komen allemaal overeind. Ik loop naast Silas, of eigenlijk loopt hij naast mij. Ik heb geen idee waar ik naartoe ga. Annika komt aan mijn andere zijde lopen en haakt haar armen om de mijne, kletsend over cheerleadingtraining. Ze geeft me een claustrofobisch gevoel.

Als we een tweesprong in het gangenstelsel van de school bereiken, leun ik opzij en zeg iets tegen haar wat alleen zij kan horen. ‘Kun je met me meelopen naar mijn volgende les?’

Haar gezicht staat nu serieus. Ze komt even van me los om iets tegen haar vriendje te zeggen, en dan zitten onze armen weer met elkaar verstrengeld.

Ik draai me naar Silas toe. ‘Annika loopt met me mee naar mijn volgende les.’

‘Oké,’ zegt hij. Hij ziet er opgelucht uit. ‘Ik zie je... later.’ Hij loopt de andere kant op.

Annika draait zich naar me toe zodra hij uit het zicht is verdwenen. ‘Waar gaat hij heen?’

Ik haal mijn schouders op. 'Naar de les.'

Ze schudt haar hoofd alsof ze in de war is. 'Ik snap niets van jullie. De ene dag kunnen jullie niet van elkaar losgerukt worden, de volgende dag doen jullie alsof je het niet kunt verdragen om in dezelfde ruimte te zijn. Je moet echt een besluit nemen wat hem betreft, Charlie.'

Ze komt tot stilstand voor een deur.

'Hier is het,' zeg ik om te zien of ze ertegenin gaat. Dat doet ze niet.

'Bel me later,' zegt ze. 'Ik wil weten hoe het gisteravond is gegaan.'

Ik knik. Als ze verdwijnt in een zee van gezichten, stap ik het klaslokaal binnen. Ik weet niet waar ik moet zitten, dus wandel ik maar naar de achterste rij om daar op een stoel naast het raam te zitten. Ik ben vroeg, dus ik trek mijn rugzak open. Er zit een portemonnee tussen een stel notitieboekjes en een make-uptasje. Ik haal hem eruit en maak hem open. Er komt een rijbewijs tevoorschijn met een foto van een stralende meid met donker haar. Een foto van mij.

Charlize Margaret Wynwood

2417 Holcourt Way

New Orleans, Louisiana

Ik ben zeventien. Mijn verjaardag is op 21 maart. Ik woon in Louisiana. Ik bekijk de foto in de linkerbovenhoek en herken het gezicht niet. Het is mijn gezicht, maar ik heb het nog nooit gezien. Ik ben... mooi. En ik heb maar 28 dollar.

De stoelen om me heen beginnen vol te raken. De stoel naast mij blijft leeg, haast alsof iedereen te bang is om daar te zitten. Ik zit in de Spaanse les. De docente is mooi en jong; ze heet mevrouw Cardona. Ze kijkt niet naar me alsof ze me haat, zoals zoveel anderen. We beginnen met de werkwoordtijden.

Ik heb geen verleden. Ik heb geen verleden.

De les is al vijf minuten bezig als de deur van het lokaal opengaat. Silas loopt naar binnen, met zijn ogen omlaag gericht. Ik denk dat hij hier is om iets tegen mij te zeggen, of me iets te komen brengen. Ik zet mezelf schrap, klaar om te doen alsof, maar mevrouw Cardona maakt een grappende opmerking over zijn punctualiteit. Hij neemt plaats op de enige vrije plek – naast mij – en kijkt recht voor zich uit. Ik staar naar hem. Ik blijf staren, totdat hij uiteindelijk zijn hoofd draait om me aan te kijken. Er parelt een zweetdruppel op zijn gezicht.

Zijn ogen staan groot. Groot... *net als de mijne.*

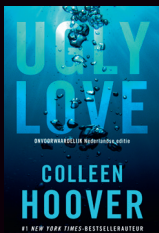
**De #1 *New York Times*-bestsellerauteur van
It ends with us bundelt haar krachten met de
New York Times-bestsellerauteur van *De echtgenotes*.**

Charlize, 'Charlie', Wynwood en Silas Nash zijn al beste vrienden sinds ze konden lopen. Ze zijn verliefd sinds hun veertiende. Maar sinds vanochtend zijn ze volslagen vreemden voor elkaar. Hun eerste kus, hun eerste ruzie, het moment dat ze verliefd werden... elke herinnering is verdwenen. Nu moeten Charlie en Silas samenwerken om de waarheid te achterhalen over wat er met hen is gebeurd en waarom. Maar hoe meer ze te weten komen over het stel dat ze ooit waren, hoe meer ze zich afvragen waarom ze ooit samen waren. Vergeten is beangstigend, maar herinneren is misschien nog erger.

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *Verity* en *Ugly love*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Never never*, dat ze samen schreef met Tarryn Fisher, is een boek boordevol spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

TARRYN FISHER is geboren in Zuid-Afrika en vertrok met haar ouders op jonge leeftijd naar Florida. Ze studeerde psychologie en woont momenteel in Seattle met haar man en kinderen. Fisher schreef twaalf romans die vrijwel allemaal op de *New York Times*- en *USA Today*-bestsellerlijsten belandden.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5272 0 NUR 302

9 789020 552720 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K